

Nr 255.

Av herr **Larson, Edward**, om ändring i vissa avseenden i motorfordonsförordningen.

De många trafikolyckorna på våra färdevägar tilldraga sig allt större uppmärksamhet, och man frågar sig om alla åtgärder till förebyggande av dessa verkligen äro vidtagna. Visserligen har under senare tid motorfordonsförordningen något ändrats och skärpts i den mån vunna erfarenheter givit vid handen att skärpningar varit behöfliga, i syfte att så långt möjligt förebygga olyckor. Det stora antal olyckor varom tidningarna dagligdags förmäla vittnar dock om nödvändigheten av att följa utvecklingen på detta område och i den mån orsakerna till olyckor i någon större omfattning konstateras söka borteleminera dessa.

Det är tyvärr så att många bilförare icke taga tillräcklig hänsyn till vad säkerheten kräver, och det är särskilt på ett område som det syndas ganska mycket häremot. Jag syftar på kontrollen och inställningen av strålkastarna. Detta är en detalj som visat sig ha stort inflytande vid olyckor. Icke minst våra domstolar torde ha erfarenhet av hur ofta som otillfredsställande bländning angives som orsak till en olycka. Även från den stora allmänheten får man ofta höra uttalas förvåning över att denna fråga icke ägnas tillräcklig uppmärksamhet. Den som har erfarenhet i att köra bil vet allt för väl hur svårt det är att möta en bil som av en eller annan orsak icke bländats. Anledningarna till otillfredsställande bländning kunna tillskrivas, dels att strålkastarna i många fall ej äro rätt inställda, de kasta ljuset för högt, med påföljd att även om bländning sker så kastas ljusknippet ändå för högt, varav följer, att någon egentlig avbländning ej äger rum, dels äro lamporna i en del fall i olag och fungera ej så som föreskrivet är. Därtill kommer att en del förare icke ägna bländningen den uppmärksamhet som andra försiktiga och hänsynsfulla förare alltid göra. Det skulle därför enligt mitt förmenande i hög grad bidra till att förebygga trafikolyckor om en skärpning på detta område kunde komma till stånd.

Erfarenheterna på detta område synas giva vid handen, att motorfordonsförordningen i denna del fått en något vag avfattning, vilket i sin tur torde berott på, att man ej tidigare tillmätt denna detalj den uppmärksamhet som nu visat sig erforderlig. § 21 mom. 6 lyder: »Bländande ljus må ej användas vid färd i tätt bebyggt samhälle där tillfredsställande belysning är anordnad, ej heller annorstädes vid möte med annan vägfärdande än gående.»

Besiktningar av bilar försiggå vanligtvis under dagens lopp, varför kontroll av strålkastare väl näppeligen kan förekomma mera än i undantagsfall.

Även om man utgår ifrån att nya bilar som utbjudas till försäljning äro beträffande strålkastarna rätt inställda finnes alltid en massa äldre begagnade bilar, vars strålkastare icke ägnats den uppmärksamhet som synes nödvändig, kanske till del beroende därpå, att inställningen och kontrollen av dessa synts mindre viktig. Det är egentligen dessa som i första hand böra kontrolleras och besiktigas.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag anhålla,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa om vidtagande av sådan ändring i motorfordonsförordningen, att ovan angivna synpunkter bliva beaktade.

Stockholm den 22 januari 1935.

Edw. Larson.